

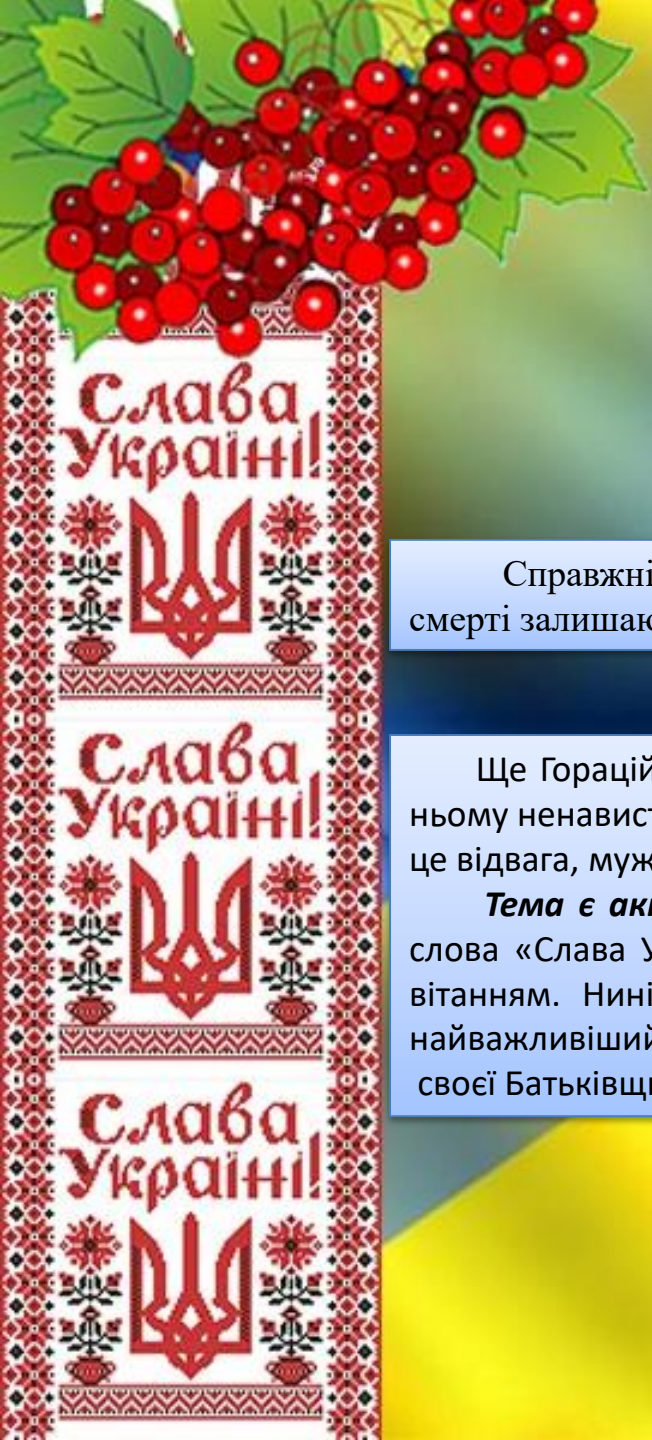
Львівська область
Шептицький район
Сокальська ТГ

Савчинська загальноосвітня школа I-III ступенів

**« Жорстока війна забирає
найкращих ».
Ігор Демідонт**

Автор: Підляк Христина Петрівна,
учениця 10 класу Савчинської ЗШ I-III ступенів
Науковий керівник: Немець Марія Павлівна,
вчитель історії Савчинської ЗШ I-III ступенів

Не пора, не пора, не пора
Москалеві й ляхові служити!
Довершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жити.

Бо пора се великая єсть:
У завзятій важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю, і щастя, і честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Справжні борці за щастя нації, за життя і щастя своїх дітей – це ті, котрі після смерті залишаються живими, бо їх є кому наслідувати, є кому прийти на зміну.

Ще Горацій сказав, що «війни прокляті матерями». Яке страшне слово війна... Скільки в ньому ненависті, злості, крові, сліз, розбитих сердець, скалічених доль, смертей, болю. Війна – це відвага, мужність, героїзм, подвиг.

Тема є актуальною в наш час. Зараз мирне небо України опалене полум'ям війни, а слова «Слава Україні - Героям Слава!» набули нового святого змісту, перестали бути лише вітанням. Нині це віддання особливої шани тим, хто у напружений, найкритичніший і найважливіший момент життя нашої країни не відступив і пожертвував собою заради своєї Батьківщини.

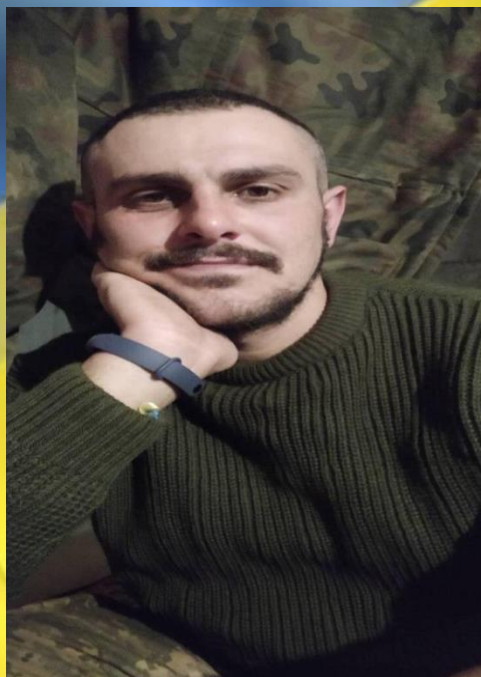
1. Не дожив, не долюбив, не доборовся, не домріяв...

Війна завжди найкращих забирає
і вибору у них уже немає.

У когось батько, в когось син вмирає,
чому це Бог усе не припиняє?

Війна забирає найкращих, але наша пам'ять про них буде жити вічно! Їхні імена завжди будуть для нас взірцем патріотизму, мужності та незламності! Історії їхнього життя, їхніх подвигів, видатної мужності, незламності навіки вписано в історію України!

Серед героїв цієї війни маємо, без сумніву, Героя нашого Сокальського краю, Ігоря Демідонта /Дод. 1/. Йому назавжди 38, бо розчахнуте крило пекельної війни непроханим чорним крилом болу та скорботи невмолимо уразило саме серце Сокальщини.

**Дод. 1. Герой нашого Сокальського краю,
ЛЮДИНА-ПОСМІШКА, Ігор Демідонт.**

Ігор народився 20 березня 1986 року в місті Сокаль, де і проживав до 2008 року з батьком Ігорем, матір'ю Ярославою та сестрою Мар'яною. За цей період був вихованцем дитячого садочку № 8, згодом навчався в Сокальській загальноосвітній школі № 2 до 2003 року /Дод. 2/. Відвідував різні спортивні гуртки, секції плавання. Був хорошим учнем та другом, якого любили та поважали всі вчителі, однокласники /Дод.3/, друзі, адже за своєю світлою і доброю вдачею мав їх чимало. Ігор з малих літ був привчений до молитви і Божого слова. Кожної неділі спішив до Божого храму, де широко слухав настанови священників.

В 2003 році, закінчивши школу, вступив у Львівський національний політехнічний університет на кафедру економіки та менеджменту. Під час навчання в університеті закінчив курси військової кафедри зі званням молодшого лейтенанта. Був хорошим, відповідальним студентом.

**Був хорошим учнем та другом,
якого любили та
поважали всі вчителі, однокласники**

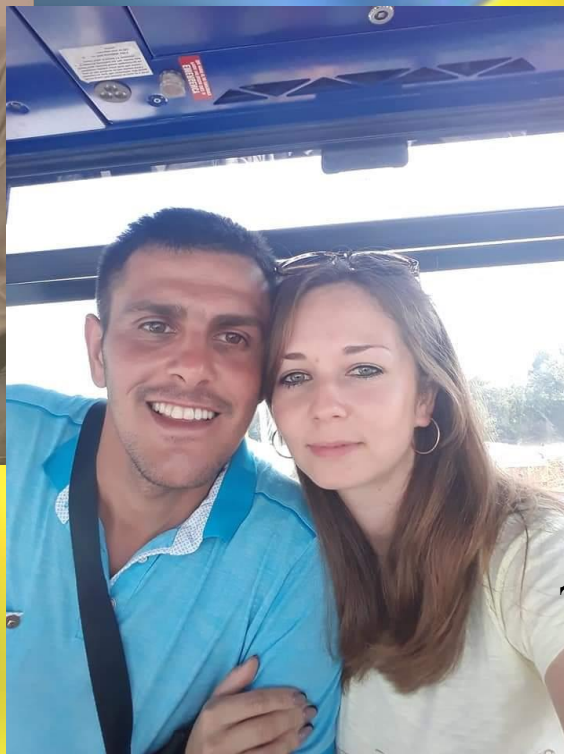

24 січня 2009 року одружився із Христиною Калькою, жителькою с. Гута.
З коханою дружиною /Дод. 4 / вони в злагоді та любові прожили майже 16 років.
Виростили та виховали двох дітей Назарія та Вероніку /Дод. 5/.

Герої не вмирають. Вони просто перестають бути поруч. Відлітають..... Тихенько і не попрощавшись. Можливо, тому, що не збирались помирати. Мали плани, хотіли любити, виховувати дітей, навчатись, працювати, радіти життю. Не судилось... Стають зірками в небі. Янголами-охоронцями.

Дод. 4. З коханою дружиною Христиною

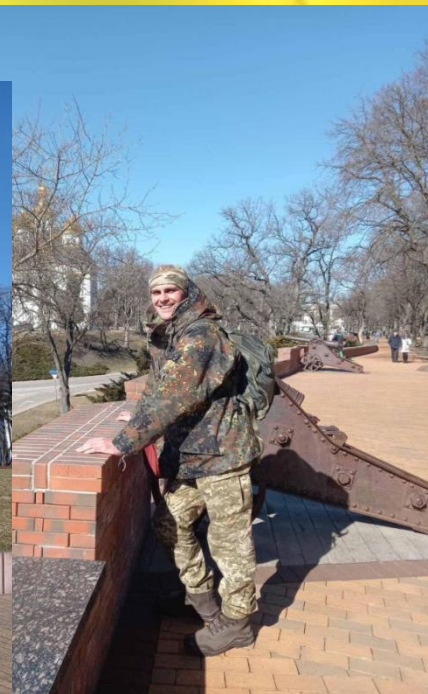
Дод. 5. З дітьми Веронікою та Назарієм

2....та всім серцем любив та вірив у свою країну, в її світле та мирне майбутнє.

10 травня 2022 року був мобілізований у прикордонні війська Великомоствівської воєнної частини. На початках службу проходив у складі зведеного загону відділу прикордонної служби «Львів-2» у протитанкових військах /Дод.7/. Був залучений до бойових дій на Бахмутському напрямку в районі населеного пункту Кліщіївка, де стійко і мужньо тримав оборону рідної землі. Незважаючи на власне життя, врятував не одного свого побратима. Був вірним другом і найкращим командиром для свої хлопців.

У 2023 році його перевели до 105 прикордонного загону імені князя Володимира Великого м. Чернігова де був призначений на посаду начальника першого вогневого відділення прикордонної мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування /Дод.8/. Незважаючи на свою посаду, був другом, братом для свої хлопців. Завжди був поряд з ними на всіх вогневих позиціях, переживав за життя кожного з них.

Слава
Україні!

Слава
Україні!

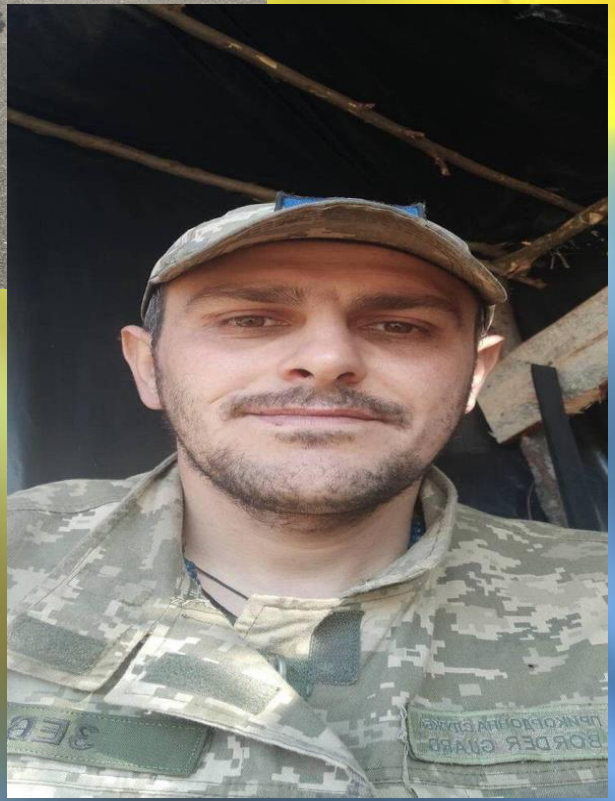
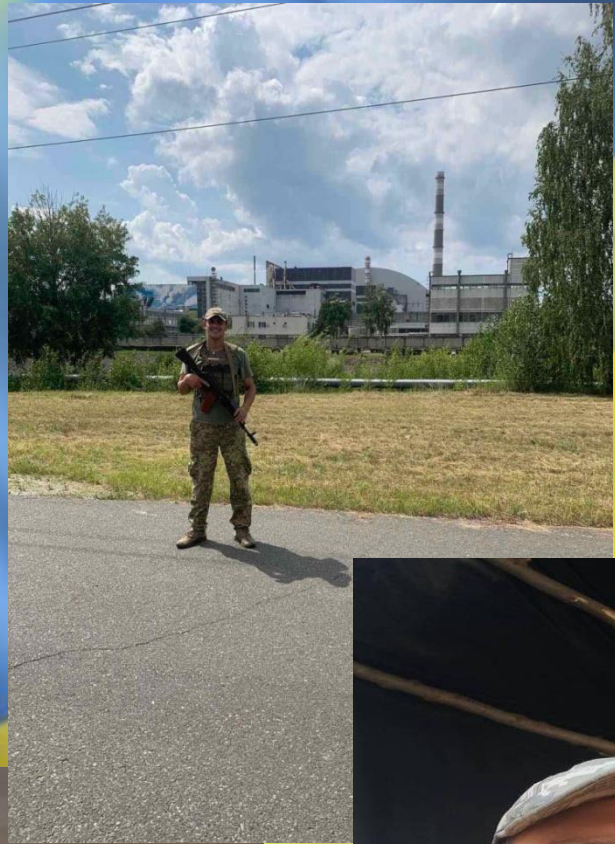
Слава
Україні!

Слава
Україні!

Слава
Україні!

Два рази перебував на Авдіївському напрямку. По приїзду на ротацію восени 2023 року за бойові заслуги був нагороджений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних Сил України «Срібний хрест» /Дод.9/, відзнакою Президента України «За оборону України» /Дод. 10/, почесною відзнакою начальника 105 прикордонного загону ім. князя Володимира Великого за особисту мужність, героїзм, ініціативу та стійкість, проявлені під час оборони дорученого рубежу, вірність військовій приязі та сумлінне служіння українському народові /Дод. 11/ та почесним нагрудним знаком від командувача військ оперативного командування «Північ» сухопутних військ ЗСУ медаллю «За сумлінну службу» /Дод. 12/.

1 травня 2024 року внаслідок застосування противником вогневого ураження зі ствольної артилерії по місцю розсосередження особового складу в районі насленого пункту Гірник Донецької області Ігор отримав важке поранення. Три доби за його життя боролися лікарі міста Дніпра, але важкі травми були несумісні з життям. І 5 травня о 01.00 годині на світле свято Воскресіння Господнього Господь Бог забрав його душу до себе.

Від княжих часів та козацьких звичаїв в Україні віддають почесні воїнам полеглим за волю народу. Зі щитом йшли до бою, щитом постали супроти ворожої навали і на щиті повертаються їх тіла до отчого дому. На щиті повернувся і Ігор. Поховали Героя зі святою молитвою на цвинтарі у селі Гута на місці вічного його спочинку /Дод. 14/.

Непоправна втрата та біль для всіх, хто знав його, бо не стало надзвичайно світлої та доброї людини. Героя Ігоря Демідонта нагороджено орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади» /Дод.13 /.

Нагороджено орденом “Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади”

3. Мій татусь не повернеться додому... Він — янгол, і тепер — на небесах...

Заплаче мати не одного сина
чому сумна його ота стежина,
якою він в останнє проходив.

Життя віддав і тіло положив
на рідну землю, що його зростила
у вічність його душу проведе.

Заплачуть діти за рідненьким татом,
який додому більш вже не прийде.
Заплаче сестра, що втратила свого брата.
Заплаче вся убитого сім'я /Дод.6/.

І всі ті сльози болі і страждання
течуть з очей вже день у день.
Коли закінчиться війна проклята?
Коли Господь почує плач людей?

Герой - Ігор Демідонт є моїм хресним татом /Дод. 15/. Він — один із тих, хто перебував на передовій, захищаючи нас від загрози. Його відвага та сила духу завжди надихали нас вірити в перемогу.

Ми, його сім'я, віримо в його місію та підтримували його всім серцем. Його приклад надихає нас боротися та вірити у свою країну.

« Я знаю лише хорошу сторону свого татуська, але якщо бути чесною я не впевнена що у нього була погана сторона. Про хресного в селі відгукуються як про хорошого та сміливого чоловіка.

В дитинстві мій хресний займався плаванням, він був хорошим в цьому, їздив на змагання, здобував нагороди. Завдяки своїм вмінням плавати, він врятував життя дівчинці, будучи ще підлітком - вже був Героєм. Зараз татусько є Героєм не лише для тієї дитини, але й для всієї України.

Відповідальність - була притаманна йому. Хрещений відповідально ставився до роботи, до своїх обов'язків як батька, так і хресного. Ставши начальником 1-го вогневого відділення прикордонної мінометної застави 105 прикордонного загону ім. Князя Володимира Великого, на нього лягла ще більша відповідальність.

Під його командуванням було багато людей, як молодших, так і старших за віком. Та він впевнено робив свою роботу, ведучи вперед своїх підлеглих та захищаючи країну.

Я запам'ятала хресного, як добру та світлу людину. Він завжди посміхався, жартував та був загалом відкритою людиною. Як хресний він був чудовим. Татусько ніколи не забував про мій день народження, іменини чи будь-яку іншу подію з мого життя. Деколи навіть я не пам'ятала, проте хресний так. Я пишаюся тим, що мала такого чудового хресного.

Також він був хорошим братом та другом для моїх батьків. Вірним, дружнім, завжди готовим прийти на допомогу.

Мабуть, за таку його відкритість та добродушність його поважали та любили.»

Ми завжди пам'ятатимемо мого хресного, Ігоря Демідонта, як людину з великої літери, його відданість, самопожертву та боротьбу за незалежність і цілісність України. Адже Герої не вмирають! ...

Вони навіки живуть у наших серцях, залишаючи слід своєї відваги, жертвності й любові до Батьківщини. Їхні душі героїчним жовто-блакитним полум'ям горять!

Герої такі не вмирають,

Вони будуть вічно живі.

Героїв завжди пам'ятають

На небі й на рідній землі!

Слава
Україні!

Слава
Україні!

Слава
Україні!

Слава
Україні!

Слава
Україні!

4.«Коротко про найкращого і справжнього друга... -

«... Так наш Ігор у Великдень відійшов у кращий світ, ця проклята війна забрала його в нас, забрала в дітей люблячого тата, в дружини коханого чоловіка, в батьків сина, розраду, підтримку і допомогу, в сестри брата і опору, в мене найкращого друга, в усіх нас велику і вагомую частину нашого спільного життя, минулого, теперішнього і майбутнього...

Ця коротка історія є моєю даниною пам'яті світлій і добрій людині, моєму справжньому другу, моєму Ігору. Усіх хто її читатиме вибачте за правильність чи не правильність того як вона написана, писати її було важко, бо біль цієї втрати на жаль час не лікує, але ця історія написана щиро і з любов'ю до справжнього друга.

Вибач братику що може якось тебе образив, що ми згубились в тому дорослому житті, що мабуть мало допомагав, і не витягнув тебе з того пекла, вибач мене і спочивай з миром...»

Юрій Жуковець

Коротко про найкращого і справжнього друга...

Ми з Ігором товаришували все життя, з раннього дитинства, ходили разом в одні дитячі сади, в одну групу, разом в першій класі школи, якби в одному будинку, на озоную поперсі, падали проходили разом в літній будинок – дитячий гурток, "кавадер", і в інші класичні гурти, разом доставали свої версії "Колодець гризав", бо наші гри не завжди були безсмішними. Того рокового дня, добряча гуля на голові, або "ста на дошку з швабом і провалю ногу" – це було про нас, таке жон "віддайши життя" 90-х) Наша спільна захоплені зміни – брала з Ігором свої вечірні сестри на самота і на стадіон, на гри, до нізньої ночі, набігалась, казались, морці, втомлені але такі щасливі. А після призову, якими не дуже вміювати хантуну, які супроводжувались гірничими, погали в так і дитиню мовдо і містерури від шашки. Нам і з Ігором як братам, бачки щоб нікого не образити, купували частю озонкою речі, роликми ми мали в однічас в двох, тереси, "ю-ю", "тамачо", велосипеди, все що було в троні ми мали, мали в двох) Наше дитинство було щасливим, ми не були ідеальними хлопцями, але були ідеальними друзями, веселими і командійськими, росли разом, розвивались разом. Ігор був більш успішній в спорті, відмінний і професійним плавання, в цьому завжди хотілось рівнятися на нього. Наша спільна, дитяча, шкільна буденність ніколи не була сумною, ми завжди були щасливі проважити і разом.

В 2003 році закінчили нашу шкільну буденність, ми разом з Ігором закінчили підготовчі курси, поступили в "Палітес" (НУ "Львівська Політехніка"). Це був новий етап в нашому житті, і це був особливий час, особливий етап нашого спільного вже дорослого життя. Ми разом похилились в гуртожиток, де бачки нам відремонтували і обіагтували гарну кімнату. Наша "дівина" була майже найкраща в гуртожитку, затишна і комфортна, все обладнували на свій смак, з компютером, з телевізором, кухнію і разом повисли дерев'яні світильники за 4 гривні), були щасливі від того що нас зробили самі, що все так майже файно – життя було кмітливим, знати були Ігором "кавадер"). Університет давав нам нові знання, новий досвід, стасили нас бути більш дорослими і відповідальними, подарував нам з Ігором нових друзів, які мало не щодня гостили в нас в гуртожитку. Ми були не ідеальними студентами, перша оцінка завжди нам не прости, бо були молоді і не досвідчені, відрались від дому, а тут так ніколи – нові друзі, нові пригоди, довгождана мита справа з "гуртожитківською діловою" і спільно її успішно подолати. Цікавий був час, шдана в нас кабуравалась щось нове, щось щасливе, щосьне. Разом вчались готувати на загальній кухні гуртожитку, та наша неперотра смачена картопля, а картопля паре, – в четвер коли вже все що дані бачки з собою на тиждень було Глазено "мажоними розсуними організмами" в середу тижню, за простотою вечерю або спільною стасили з друзями, не було насх невірною). Наші нові сестри друзі : Олексю, Банера, Слон, Бю, Бю-Бю, Дюх, хтось нам іч, а хтось не мав гарне і веселе приписко, в Ігоря було – "Кундан"), і жонно Ігорю пасукама. Високий, стрункий атлет, був кавкаси в майстри спорту з плавання "Кундан", добре привинско добрий і веселій людині, Кундан який наспраді стинється любов'ю до життя, до бачки, до друзів, до всього що робити, робити чесно і на совість. Дані було не багато написаних днів, спільних свят, поділя в горах, поділя з вестер на завоєвані, на півно", поділя до Банери на квартири, 850 маршруткою до Союна на Сивих (до тепер не знаємо "де та 85та ста") , до Лілі на Левакунду, в Бровочівні ашашку, у Ваніна до озера – це і багатого, багато щасливих днів і моментів.

Далі військовий кафедр при універі - можливо той етап який б хотілось повернути з життя, бо через неї ми найкращий друг став Ігором. Але так було в той час "молоді", читали з універі заклички військовому кафедрі, отримати офіцерське звання – це мало відкрити ворота в країну, бачки перспективний світ, але. Ми з Ігором її заклички, і зичливо озери офіцерського звання від неї ми нічого не отримали, бо як це було "формальне навчання", де майбутні офіцери по кулі

не отримували жодних знань військової справи. Паралельно добувало кінці наше навчання в Палітесі, ми починали планувати майбутнє, доросле серйозне майбутнє, шукали роботу, це не отримавши свої дипломи ми вже пробували заробити власні гроші. Ніколи не забуву смішну історію Ігора з Олексю, коли вони хотіли гризати підзаробити і пішли працювати на будову, тоді Олекс сказав своєю чергою "привату френу", "файно Ігору, ми мається – піти френу, а я спеціаліст мзуну твизною конати") Така була реальність, мовдо і без досвіду з бачканим заробити шукати будь, де підзарботи, а Ігор був дуже працелюбний, не бачки бачкити з Ігором, товаришувати спільно, показати нашим дітям які вони справжні друзяби, планувати і жити далі разом, попереду мало бути все життя, Ігор не мав зробити стільки всього... Війна, мобілізація Ігора до ав ЗСУ, переживання за нього, він там в тому пеклі, а тут, так хотілось йому чинись діловою, так хотілось його жити витяти, він був сильний, завжди тримався кужомо, хоча в його словах "все добре", відчувалось що жонно все важко, а потім було "дуже важко, ми в Красногорі", потім "ми в Чернігові, все добре". Дані та остиня рогачи з Мени знову на переказу, в якості, те все повідомлення в суботу 27 квітня 2024 – "Ігор, ми ти!" на вже і так і не отримав відповіді... Дані 2 травня, в отримав той страшний дивоско від Ігора сестри Мар'яни, що він поранений, і евакуйований в Дніпро, що бачки немає інфо де Ігор шп і саме з ним. Наші спільні копії Ігора, давими на гарному ліно М0 кресети з якої різно куля, де окрім як відправити в Центр комплексції нічого не змогли порадити, але все ж спільно з рідними ми знайшли нашого Гіричка, хотів спільно з нашим товаришом спробувати його забрати бікесе діловою, але як жаль, інформація яку отримали була дуже погана "К1 М0к, оцінює, в критичному стані. Лява точно не підлядає по тижнові, де- ВТ МВТ (1 05 24) АБТ МВОССТ Опис полум'ям П.А.В.Ш.ст 70 % тулуба, ступнів, ліво в та обох нічкішном СДШ) важкого ст ПТУ 205 або Верій важкої спільної поє". Це був дуже важкий час, ми усі жали віджого, молили Бога щоб допоміг Ігорю, дав йому сили, щоб витяг Ігору. Ігор був сильний, він був воїном на фронті, і був воїном боричсь за своє життя, був вірним Зіркою, але Бог вирішив по інашому... В ніч на 5 травня в отримав повідомлення від Мар'яни "помер наш Ігорчик, не теор бути", страшне повідомлення. Так наш Ігор у Великдень відійшов у кращий світ, ця проклята війна забрала його в нас, забрала в дітей люблячого тата, в дружини коханого чоловіка, в батьків сина, розраду, підтримку і допомогу, в сестри брата і опору, в мене найкращого друга, в усіх нас велику і вагомую частину нашого спільного життя, минулого, теперішнього і майбутнього...

Ця коротка історія є моєю даниною пам'яті світлій і добрій людині, моєму справжньому другу, моєму Ігору. Усіх хто її читатиме вибачте за правильність чи не правильність того як вона написана, писати її було важко, бо біль цієї втрати на жаль час не лікує, але ця історія написана щиро і з любов'ю до справжнього друга.

Вибач братику що може якось тебе образив, що ми згубились в тому дорослому житті, що мабуть мало допомагав, і не витягнув тебе з того пекла, вибач мене і спочивай з миром...

Жуковець Юрій

“Вклонися, моя Україно, хороброму сину своєму...”

Вічною раною на серці кожного українця буде пам'ять про Героїв війни, кожен з яких віддав за свої переконання найвищу ціну – власне життя. Українці об'єдналися, щоб боротися за краще життя своїх дітей, друзів, батьків. Два роки. Тривожних, заплаканих і вимолених... В один день тисячі простих українців стали солдатами свого народу. Люди із гарячими і мужніми серцями. За цю перемогу заплачено велику ціну — життя наших Героїв.

Цей сум, не просто свічка, яку можна поставили на згадку. Щемить серце, болить душа. Та слава героїв невмируща! Їх забути в серці назавжди!!!

Патріотизм і героїчна мужність... Герої не вмирають! Вони — з нами!!!... Вони з вірою в життя йшли вперед свободу українцям здобувати й віддала свою душу та тіло за нас усіх...

Із цими смертями «Слава Україні! Героям слава!» перестало бути просто вітанням. Тепер це віддання шани найкращим!

Зараз не час стояти осторонь. Кожен із нас може знайти свій спосіб внести вклад у велике діло захисту країни. Дехто відстоює нашу землю зі зброєю в руках, героїчно стоячи на передовій. Інші допомагають волонтерством, збираючи гроші, відправляючи ліки, одяг та продукти на передову. А є і ті, хто молиться за мир та безпеку, підтримує тих, повернеться додому.

Спільна робота, взаємна підтримка та взаєморозуміння — ось ключі до успішної війни за наш шлях. Важливо пам'ятати, що кожен внесок, як малий, так і великий, має велике значення. Наша спільна робота зробить війну України за її шлях успішною і допоможе нам побачити яскраве майбутнє для нашої країни.

Маряна Гісем (Демідонт)
<https://petition.president.gov.ua/petition/238050>
Назавжди 38... Допожіть підписати...
Більше

 Він загинув щоб ми жили!

Підпишіть бутляска петицію **А ДЯКУЄМО**

ЯК ПІДПИСАТИ ПЕТИЦІЮ?

1. Перейдіть за посиланням.
2. Натисніть на «АВТОРИЗУВАТИСЯ».
3. Увійдіть за допомогою «Bank ID НБУ» та оберіть Ваш Банк.
4. Впишіть номер телефону, за яким зареєстрована Ваша банківська картка.
5. Введіть пароль від програми банку.
6. Перейдіть у додаток банку та натисніть «ПІДТВЕРДИТИ».
7. Поверніться назад у браузер і знову настигніть «ПІДТВЕРДИТИ».
8. Перевірте Ваші дані та натисніть «продОбЖити».
9. Гортайте донизу та натисніть «ПІДПИСАТИ»

Якби не ті, з московії кати, щасливим був би зараз, поруч з нами